

1

Min mors soveværelse var altid så dejlig lyst. Den fint plisserede stofskærm om den kraftige lampe i loftet var besat med yndige blonder. Ligesom de fleste andre boligtekstiler rundt omkring i huset var den hjemmelavet. Hendes klodsede pladespiller i grå plastik sendte Tom Jones' eller Dolly Partons forvrængede vinyltoner ud i luften. Vi sad tit ved siden af hinanden foran det store spejl og sang med på de sange om lykken, som vi kendte så godt. Dengang opfattede vi det som noget helt naturligt, at Dolly Parton sang om prostitution, eller Kenny Rogers crooned om et eller andet mislykket ægteskab – det var sange, der gjorde os glade, sange, vi kunne synge med på. Jeg så beundrende på min mor, når hun iførte sig silkekjoler, der næsten var lige så flotte som hun, når hun malede sine øjenlåg med en slags glitter og gjorde sig højere med femten centimeters stilethæle. Det var efterår, og jeg var blevet et år ældre, da hun begyndte at vikle sit hår rundt om nogle varme, lyserøde ruller. Nede fra stuen kunne vi høre en lind strøm af dæmpede bandeord.

Fars stemme, dyb som den var, blev kraftigere og kraftigere, mens han foldede de hvide og lysebrune kanin-

skindspelse, som han havde foræret min mor gennem de seneste sytten år, og proppede dem ind i brændeovnen. Én for én skubbede han dem ind med ildrageren. Han havde svært ved at styre ildrageren, og det gav et sæt i mig, hver gang den skrabede mod ovnens metalgitter. De skurrende lyde fyldte mig (jeg var lige blevet fire) med samme rædsel, som når en lærer trækker sine overdimensionerede fingernegle ned ad en helt ren kridttavle. Men det her lød højere, og jeg var ikke omgivet af skoleborde og skolebørn – det her skete i mit hjem, og det var ikke en fed dame i tykke, brune strømpebukser, der truede mig på den måde. Det var min far.

Da jeg kom ind i soveværelset igen, så jeg til, lamslået og forundret, mens tårerne vældede ud af min mors øjne og løb ned ad hendes ansigt, hvor de ødelagde den makeup, hun havde lagt så omhyggeligt, inden de landede på min fjortenårige storebror, som prøvede på at trøste hende, mens jeg bare stod der helt for mig selv, midt i noget, der forekom at være totalt kaos.

Der var noget, der tydede på, at jeg var blevet født ind i en blindgyde. Min far var aldrig der, hvor mig og James og mor var. Susan og Ray Trigiannis ægteskab var begyndt at smuldre. Grænsen var nået for tyve års hengivenhed, kraftigt mærket af modgang – så meget var tydeligt, selv for lille, forvirrede mig.

Et par dage senere, netop som jeg kom hjem fra skole, kom far ud af fordøren. Uden overhovedet at tage notits af mig styrtede han forbi mig og hen til bilen. Mor kom

frem i døren. Den dag så hun særlig skrøbelig ud, helt rød i hovedet, kinderne våde af friske tårer. Far satte sig ind i bilen og smækkede døren i, mens han råbte ad os. Mor samlede to tomme mælkeflasker op fra det øverste trappe-trin og kastede dem efter bilen, en ad gangen. Ingen af dem ramte bilen, som far i mellemtiden havde fået sat i bevægelse. I stedet ramte de græsset på den anden side af vejen. Den ene af dem blev smadret mod den frosne jord. Det var anden gang, jeg oplevede min mor græde. Jeg så på hende med samme desorienterede målløshed, som første gang det skete. Hun tændte en cigaret. Det var sidste gang i meget lang tid, jeg så min far.

Jeg ænsede knap nok, at min far var væk. Så vidt jeg kunne forstå, boede mig og James og mor i det samme hus, vi fik det samme at spise, mor var stadig smuk, og det var alt, hvad jeg behøvede for at kunne blive ved med at leve et normalt liv, følte jeg.

Jeg oplevede det som noget fuldstændig naturligt, at mine biologiske forældre ikke længere var sammen. Alle mødre og fædre gik jo fra hinanden, gjorde de ikke? Hvis der var et af de andre børn henne i børnehaven, der blev hentet af både sin mor og sin far, syntes jeg enten, at det var helt vildt mærkeligt, eller også gjorde det mig forfærdelig jaloux. Jeg var aldrig helt sikker på, om det var det ene eller det andet. Skilsmissten tog efter sigende hårdere på James end på mig: Han havde trods alt kendt vores far ti år længere, og så var han jo gammel nok til at få at

vide eller selv finde ud af, nøjagtig hvad der var foregået og hvorfor. Det var til gengæld noget, jeg var lykkeligt (eller måske i virkeligheden ulykkeligt) uvidende om.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan mine forældres skilsmisse rent faktisk påvirkede mig. Det kan jo ikke have været særlig godt for mit psykiske helbred at vokse op i et hjem, hvor de tomme mælkeflasker fløj gennem luften, men for at være helt ærlig, så har jeg faktisk altid været pisseligglad. De blev separeret, skilt, og min far havde været væk et helt år, inden jeg fyldte fem. Jeg har ikke andet end nogle få uklare erindringer om, at han overhovedet nogensinde har været i huset. Jeg husker en enkelt situation: Det er juleaften, og vi er først lige gået i gang med at pynte op. Mor og jeg kravler rundt på alle fire og prøver at filtrere juletræskæden ud, og min far er ved at pynte træet. Sådanne små erindringsbilleder, helt blottet for samtale, er alt, hvad jeg kan huske om ham. En anden gang: Min bror og jeg er ude at sejle med vores far, og vi er på vej hen over en eller anden mudret sø i en forlystelsespark i Porthcawl eller på Barry Island. Forhåbentlig (som altid) på at fange folks interesse har jeg taget mine sko og af en eller anden grund også mine hvide ankelsokker af, hvorefter jeg helt umotiveret er kravlet op på rælingen, hvor jeg truer med at springe ud – min bror holder mig fast i det ene ben, det andet har jeg allerede fået ned i vandet. Selv i det erindringsbillede er jeg mere optaget af, hvordan det føles at få sine små buttede tæer dypet i det iskolde, brune vand, end af min far, der ror som

besat for at komme ind til land, inden det lykkes mig at springe ud af båden. Selvfølgelig er der flere andre situationer, hvor jeg kan huske at have været sammen med min far, men de er alle sammen lige sparsomme. Snapshots suppleret af min fantasi.

Det er næsten, som om jeg aldrig har haft en far. Den eneste forskel ligger i den mystik, der omgærder spørgsmålet om, hvorvidt der mon gemmer sig en kærlig far et sted derude. Det ved jeg, at der ikke gør.

James' reaktion på chokket var at bruge al sin tid på de sidste par år af folkeskolen og sit nyfundne job på Billy Granvilles autoværksted i Hendrefadog. Fra han var fem år gammel, levede og åndede han for biler, legetøjsbiler, som han kunne skille ad og samle igen. Han fik sin første rigtige bil i en alder af tretten. En fuldstændig rippet Capri, der stod omme i baghaven i fire år, mens han langsomt, men sikkert forvandlede den til en funklende ny, rød sag. Lørdagstjansen udviklede sig til en regulær læreplads som autoopretter og sprøjtemaler, selvom han faktisk klarede sig ret godt i skolen, og selvom lærerne prøvede at overtale ham til at begynde på gymnasiet. Han tog af sted klokken seks om morgenen og kom hjem klokken otte om aftenen, også om søndagen og alle ferie- og helligdage. De fleste arbejder for at kunne klare leveomkostningerne, men det var, som om James simpelthen havde brug for fysisk arbejde for at holde sig i live. Det begyndte som en overkompensation for problemerne der-

hjemme, men det udviklede sig til gennemført arbejdsnarkomani.

Han var fuldstændig opslugt af punkbevægelsen, og alle husets døråbninger var for lave til den lange, teenage-magre krop, han slæbte rundt på, men de edderkop-petynde ben, klædt i stramme afblegede cowboybukser, havde tilsyneladende enorm attraktionsværdi for pigerne i nabolaget, i hvert fald hvis de også var til Clash, Sex Pistols og UK Subs. Når han ikke var på arbejde, fyldte hans bralrende musik-venner mine aftener med skæg og ballade, endeløst klimprende guitarer og den sprælske lyd af det trommesæt, James havde købt for sin første månedsløn. Min mor lod ikke til at være meget ældre end de halvvoksne unge mennesker, der gjorde vores hus til én stor, fed fest. Hun kørte også motorcykel, hun spillede også trommer – og hun drak. Hver aften serverede hun for club-gæsterne nede på Polikoff's, og mens hun var på arbejde, var det meningen, at jeg skulle passes af James og hans farverige venner. Drengene og gyserfilm. Det er svært at forestille sig de første livserfaringer, man gør sig i en verden, der er så styret af uskyld og helt rene følelser, som endnu ikke er blevet pakket ind og gemt væk. Jeg nærrede dyb begejstring for min forsmag på livet.

Måske ville jeg ikke have haft det på helt samme måde, hvis jeg havde kunnet gennemskue den forklædning, en mor typisk bærer over for sit barn. Jeg ved ikke, om jeg allerede dengang ville have kunnet mærke, hvordan skylden begyndte at snige sig ind. Den skyld, der i sidste ende

– et eller andet sted, på et eller andet tidspunkt – ville ramme mig.

Min mor havde tre jobs. Hun stod i baren i en club, i baren på en pub, og om lørdagen arbejdede hun som butiksassistent i frostvareafdelingen i et supermarked – ene og alene for at skrabe penge sammen til mad og fodtøj til mig. Det kneb for hende at betale både elregningerne og diverse advokatsalærer, så hun havde ikke råd til cigaretter, hvis der også skulle mad på bordet. Når telefonen ringede midt om natten, var det i virkeligheden slet ikke Julemanden, men det rene telefonchikaneri. Til sidst blev opkaldene, som sikkert stammede fra min far, så frustrerende for hende, at hun måtte ofre anseelige summer på at få nyt telefonnummer, flere gange.

Faktisk er det telefonen, jeg husker bedst fra det hus. Ofte sad jeg længe ad gangen og betragtede min mor, som hun sad der med benene over kors på den sorte læderhynde og telefonrøret fastklæbet til ansigtet. Det var i alle disse situationer, hvor hun talte med en sekretær eller advokat, at jeg kom til at spekulere på, hvad fanden det egentlig var for et kvindemenneske, jeg sad og så på. Det var også i de situationer, jeg lærte at stove mit navn. Hun havde efterhånden stavet det så mange gange over telefonen, at jeg kunne gentage det så hurtigt og sikkert, at det til sidst lød helt formfuldendt og naturligt. Trigi-anni. T R I-som-Is G I-som-Is A dobbelt-N I-som-Is.

Når jeg så min mor, så jeg en fugl med en brækket vinge. Egentlig var hun et enormt frit menneske, som

elskede countrymusik og sherry og til enhver tid bare kunne stryge af sted på sin cykel eller motorcykel og begynde en ny tilværelse hvor som helst. Hun var smuk og lattermild. Men hun havde også mig at trækkes med, sin brækkede vinge. Det var et handicap, hun var opmærksom på hele tiden, så jeg sørgede mestendels for at være helt stille og opføre mig ordentligt. Når jeg havde behov for eller en gang imellem lyst til hendes opmærksomhed, skreg jeg for at få hende til at føle smerten i den ene side af sin krop, så hun kunne mærke, at hun ikke kunne flyve væk og forlade sit barn. Når hun talte med alle disse fremmede mennesker, vidste jeg altså, at jeg altid bare kunne skringe eller løbe hen til hende, og så ville de fremmede mennesker straks vide, at jeg faktisk betød mere for hende lige her og nu.

De fleste af min mors kærester kom og gik. De betød intet for mig, og heller ikke ret meget for hende, men der var én af dem, hun slæbte med hjem, der besøgte os oftere end alle de andre og nogle gange blev der i flere uger ad gangen. Brian var høj og bleg, han havde mørkt hår og sorte skægstubbe. Min mor var tilsyneladende meget glad for ham. Og han elskede åbenbart også hende meget højt. Hvis det skulle ende med, at de blev gift, ville jeg helt klart have foretrukket den kæreste, hun havde haft umiddelbart forinden, som var bogillustrator. Han kunne nemlig sidde flere timer og vise mig fotografier og tegninger af dyr og give mig lov til at bestemme, hvilke af dem

der skulle med i den næste bog. Han havde altid chokolade med til mig og en eller anden form for sprut til mor. Han var elleve år yngre end hende, havde hørgult hår og var smart i tøjet. Når han først fik en blyant mellem hænderne, kunne han slet ikke være i fred for mine kunstønsker. Igen og igen måtte han oversætte mine lange, rød-blonde fletninger og mit skælmske barneansigt til skitser og tegneserier, som på en eller anden måde altid kom til at handle om en ond heks. Han lavede også portrætter af min storebror og min mor, fine kultegninger, som min mor gemte i en kuffert under sengen – sammen med den hellige papæske, der indeholdt vores dåbsattester, hendes skilsmissepapirer, postkort fra familien og en enorm bunke jule- og fødselsdagskort.

Jeg var dybt begejstret ved tanken om, at min mor skulle giftes med en vaskeægte kunstner, men af årsager, som vel kun min uudgrundelige mor selv kender, valgte hun i stedet Brian Williams, minearbejder og lystfisker.